

Катерина Бабіна

Дарудзюні рік

Хто поганій в міському саду

У спеку Велосипедикові завжди було неспокійно – лоскотно і тремко до нього бралася іржа, фарба на рамі лущилася від сонця.

– Ось ти, – сказав Велосипедик до Гарбуза, – виріс скраю, під самим парканом, і яка з тебе користь? У нас же не город, Тато сам каже – росте що попало. Значить, і ти «що попало».

А Гарбuz не сказав нічого, тільки всміхнувся.

– Ми – «що попало»? І ми – «що попало»? – задзвеніли на кущі недостиглі зелені Помідорчики, тонкими голосами обурювалися Порічки, але що вони всі разом говорять – того було не розібрати.

– Взагалі, навіщо у місті сад? – вів далі Велосипедик. – І ці груші та яблука – висять собі десь високо, ніхто їх дістати не може. Зате як мало сонця потрапляє крізь гілля у вікна. А восени груші та яблука падають, і можуть когось або щось пошкодити!

— Хлопчик любить лазити по деревах, — сказав розважливо Гарбуз, — а на груші висить Гойдалка. На Гойдалці гойдається Хлопчик, а іноді, місячними ночами, навіть Тато із Мамою.

— Та-а-ак, — тихо зітхнула, погойдаючись у теплому повітрі, Гойдалка.

— Я чухаю об дерева спинку, — сказав Цуцик. Він лініво примостиувся під стіною, в тіні будинку, на теплій бруківці садової доріжки. — Хоча більше мені подобається чухати спинку до меблів у будинку. Але це зась.

— Ну, гаразд, — згодився Велосипедик, — дерева хай будуть. Але оця трава і ґрунт. Мокра земля, хробаки, торішнє листя, бр-р-р — кому це треба? От би був рівний гладенький асфальт, чистий, заметений, від будинку і, — Велосипедик зробив драматичну паузу, — аж до самої дороги!

— Та ж я тут росту! — суворо сказав Гарбуз.

— Ми всі тут ростемо, — запищали Порічки та Помідорчики.

— Ростемо, ростемо! — загули Чорнобривці і зашелестіли кольоровими пелюстками перші цьогорічні Айстри.

— А я роблю тут піні! — дзявкнув Цуцик і відразу зрозумів, що дзявкнув здайве. Але Цуцик був ще зовсім молодий, тож товариство йому пробачило.

— Що ти там казав про хробаків, що вони никому не треба? — Грак, настовбуричивши пір'я, вже якийсь час сидів на паркані просто над Гарбузом і слухав скарги та вереди Велосипедика. — Хробаки дуже, дуже потрібні, запевняю тебе.

— Є в місті оселі, біля яких немає ні саду, ні городу. Там багато світла і всюди той твій асфальт, гладенький і чистий, скло, дорожні знаки

і бордюри, а газони й дерева всі — чусте! — обгороджені маленькими парканчиками, — сказав Гарбуз.

— Навіщо? — ледве чутно спитали Порічки.

— Щоби коло них не паркувалися авта! — пояснив Гарбуз. — Хлопчики і дівчатка з таких осель ніколи не бачили, як ростуть помідори, ані порічки, ані гарбузи — знають лише, що їх можна купувати у супермаркеті.

— А що таке супермаркет? — тихо спитала Гойдалка.

— Я знаю, я знаю! — Цуцик аж підскочив. — Це такі великі скляні двері з написами, тебе біля них прив'язують... Іноді там є й інші пси, теж прив'язані. І потім всі попри тебе в ці двері заходять, а виходять із них — м-м-м-м! — з сосисками та курячими стегенцями!

Грак і Гарбуз засміялися. Грак, бо йому доводилося бувати поблизу супермаркету, й не лише в цьому місті. А Гарбуз — бо просто був дуже мудрий.

— А тут Хлопчик нас бачить, — сказав Гарбуз, пересміявшись після Цуцикового виступу, — може спостерігати за нами, доглядати. Слухати, як ростуть трава і дерева, як набрякають соком яблука, як Порічки і Помідорчики набирають кольору від землі й від сонця. Тато може принести Мамі кілька айстр з самісінського ранку, а Чорнобривці приваблюють бджіл, з якими бавиться Цуцик. У міста своє життя, у саду — своє. А якщо сад у місті, й ми всі разом у цьому саду — то це ще більше життя, ще повніше, ще краще...

Навіть Грак замріявся й замовк, схиливши голову. Але Велосипедик так просто не відступався.

Першим у тиші з паркану здійнявся Грак і полетів кудись у справах. Далі тихцем звісся на лапи й пошкандибав подалі від сумних думок Цуцик – можливо, в домі йому пощастиТЬ погратися з Хлопчиком.

Сад поринув у пообіднє літнє мовчання. Здавалося, було чутно, як ростуть трава й дерева, як дзвенять над Чорнобривцями бджоли, як наливаються соком та барвою Помідорчики й Порічки.

Надвечір, галаєливі й неспокійні, Цуцик та Хлопчик вибігли в сад. Цуцик стрибав на Хлопчика, а Хлопчик сміявся й тікав від Цуцика, гасаючи між Помідорчиками, Порічками, Чорнобривцями й Айстрами.

– Глянь, що тут, – сказав раптом Хлопчик. Цуцик стрибнув на нього ще двічі, але Хлопчик більше не тікав, і Цуцик зрозумів, що ця гра скінчилася й починається якась інша.

– Він же зовсім іржавий.. – Хлопчик роздивлявся свій старий Велосипедик під парканом у саду. – Операція реставрація, операція реставрація!!! – раптом заволав на все горло й помчав у гараж, а Цуцик пострибав за ним.

Хлопчик повернувся з цілим відром інструментів, дротяних щіток і навіть зі шматком шліфувального паперу. Аж доки стемніло і Мама покликала Хлопчука додому, вони з Цуциком шкрябали і чистили Велосипедика.

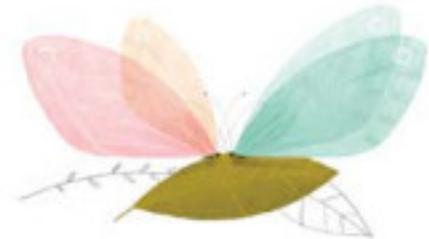
Зранку до саду навідався Тато, довго придивлявся, чи достигають Порічки, чухав за вухом Цуцика, який весь час крутився під ногами. Тоді його погляд, простеживши за відблисками сонця, зупинився на Велосипедикові.

– Даро, такий новенький, хто б подумав! – гукнув Тато, сильною рукою вилуптуючи його зі стебел трави.

– Занеси в дім, – відловіла Мама, – передамо внукові!

Велосипедик ще не знат, хто такий отой внук, але все однозапишався й засяяв, як ніколи раніше.

Мій Брам – мемелік

Дівчинка була чудова. Мала голі ручки і тонкі ніжки в блакитних сандалиях. Поки Мама й Тато метушилися біля машини, віталися з гостями і допомагали їм вивантажувати речі, вона з високо піднятим підборіддям та кирпатим носиком повільно прямувала доріжкою від хвіртки до будинку, роззираючись довкола. Маєчка і шорти в ній також були блакитні, а з-під червоної кепки вибивалося вигоріле, біле-біле волоссячко. На засмаглі шийці висів тонкий ланцюжок. Диво-дівчинка.

– Мабуть, на неї не можна стрибати, – прикро зазначив Цуцик, – бо ще зіпсуються.

– Не зіпсуються, – запевнив його Грак, – але краще не стрибати. Буде верещати, бо дівчисько.

Хлопчик завмер на сходах коло будинку й дивився на Дівчинку так само зачаровано, як Грак, Гарбуз, Цуцик, Помідорчики, Порічки та всі інші. Дівчинка теж побачила Хлопчика і дуже пильно й уважно стала розглядати. Гойдалку.

— Можна, я покатаюся? — запитала вона невідомо в кого, зиркнувши кудись у глибину саду.

— Можна, — самовдоволено сказав Грак.

— Можна, можна! — задзвеніли Помідорчики й Порічки.

— Звісно, катайся, — прошелестіли Чорнобривці та Айстри, і бджоли в чорнобривцях теж загули:

— Мож-ж-ж-ж-жна.

— Можна! — дзявкнув Цуцик.

І навіть гарбуз виважено відповів:

— Можна.

Тільки Хлопчик мовчав, ніби вкліяк.

Дівчинка акуратно зійшла з доріжки й пішла по траві до гойдалки.

— Скільки квітів, — сказала вона, а тоді побачила Порічки: — І ягідок!

— Не чіпай! — раптом злісно закричав Хлопчик. — Вони зелені!

— Ніякі вони не зелені, — ображено сказала Дівчинка, — вони зовсім рожеві!

Здавалося, вона от-от заплаче. Дівчинка швидко оминула принишкілі Порічки й вмостилася на Гойдалці, спиною до Хлопчика, даючи йому зрозуміти, що розмова скінчилася і Порічки все-таки рожеві, коли Мама гукнула:

— Андрію, ходи-но, зустрінь Рената.

Ренат сором'язливо в'їхав у двір на чомусь такому, що нагадувало стілець із колесами. Два задні колеса були великі, а два передні — зовсім маленькі. Ренат натискав кнопку на ручці свого чудернацького крісла, воно

тихо гуділо та їхало. Так він викотився на середину садової доріжки і завмер. Хлопчик вийшов йому назустріч.

— Привіт, — сказав Хлопчик.

— Привіт, — сказав Ренат. Так вони стояли й дивилися одне на одного.

— А це у тебе що? — спитав Хлопчик.

— Інвалідний візок, — просто відповів Ренат.

Хлопчик мовчав.

— Що воно таке? — запитали Порічки.

— У нашого Хлопчика теж був візок, коли він був маленький, — нагадала Яблуня, — але цей хлопчик уже не маленький.

— Це інший візок, — сказав Гарбуз.

— Зовсім інший, — знічено додав Грак.

Ренат стояв і дивився на Хлопчика, а Хлопчик стояв і дивився на Рената.

— Це мій брат, — пролунав сповнений гідності й навіть урочистості голос Дівчинки. Вона повернулася на доріжку й опинилася позаду Хлопчика. — Він — метелик.

— Як це — метелик? — не повірив Хлопчик.

— А так. Мій брат — метелик, — повторила, як відрізала, Дівчинка.

— Діти, ходіть спершу в дім! — гукнула Хлопчикова Мама.

Візок загудів і покотився доріжкою. Ренат акуратно обминув Хлопчика й під'їхав до самих сходів.

— Ну, чого став? — уже привітніше сказала Дівчинка. — Йди сюди, будеш допомагати.